

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۹/۲۱

نعمان دوست

زموږ ځنگلونه

دا مې لومړی ځل و چې چوک کې ولاړ وم او هغه هم د کارموندنې په تمه. د ایبټ آباد بازار دا چوک داسې له افغان ځوانانو پک و؛ لکه موږ چې نورو ته د مزدورۍ لپاره نړۍ ته راغلي یوو.

ماته دا درېدل بیخي عجیبه ول. نوې ځوانې وه. فکر مې کاوه ټول خلک همدا ماته را کوري. څوک راپسې خاندې او څوک راته خپه دي.

د چوک عجیب منظر و: کومو سپینو جامو والا پنجابی به چې هسې هم راغلو؛ افغان مزدورانو کې به پټ شو. خبره خو به هغه وخت لا پسې ګډوډه شوه چې کله به کوم کوچینی موټر بریک ونيوه. افغان مزدوران به څه له موټره تاو شول او څه به وخته ور ختلي وو، چې پنجابی به په زور او کنځلو بېرته رابنکته کړل. زه، هماغسې غلی ولاړ وم او هیچا کار ته بو نه تللم.

مازیکر مې زړه تنګ شو، بیا له یوه ملګري سره چوک ته راغلم. شیبه وروسته، یوه بادۍ لرونکي سوزوکی راغله. په دې کې څو شناخته کارګر ناست ول؛ موږ ته یې اشاره کړه او موږ دواړه هم ور وختلو.

موټر له ابادۍ ووت، د یوې زړې هدېرې خواته، چې په لوړې غونډۍ وه، ودرید. موږ همدې لوړ ځای کې څادرونه هوار کړل. شاوخوا مو زاړه قبرونه ول، چې د ونو څانګو پرې سیوری کړی و.

ما بنام سو. یو یو پنجابی خپل څراغان کلي ته روان و او موږ د تیارو مساپرو ته یې په حیرت را کتلي. موږ داسې د قبرونو خواته غلي ناست وو؛ لکه شپېلۍ چې وهل شوي وي او جسدونه له قبرونو راوتلي وي. شپه مو له همدې هېرو شویو مرو سره وکړه او سهار د کار ځای ته ورغلو. دا د یوه غره ډډه وه او موږ پکې په ډېر مشکل کوچینی نیالګي کړل.

ما چې په عمر کې مزدوري نه وه کړې؛ د کاري اېزارو له سمې کارونې سره بلد نه وم. د پینځو، شپږو نیالګیو له کرلو وروسته چې مې بل نیالګي ته د ځای ژورولو لپاره کولنګ وار کړ؛ یو سر یې پر غټه ډبره ولګېده او بل سر یې زما پر ټنډه. مغز کې مې تنګ شو. دواړه لاسونه مې پر ټپ کېښودل او چې لیرې مې کړل؛ نو د وینو شر شو. لکه نوي کرل شویو نیالګیو ته چې د اوبو په ځای زموږ وینه په کار وه.

کار مې پرېښود او له یو عالم مایوسیو سره رابنکته شوم. هغو ټولو رهبرانو ته مې ښیراوې وکړې چې کابل کې خپلو کې یو بل ته اړم ول او ولس یې د پرديو محتاج کړی و.

یارانو!

له هماغه وخت راهيسې چېکله هم د خپل وطن د ځنگلونو او د خپلو تنکيو، خو بد نصيبه نينټرو له وهلو خبر سم، مغز کې مې داسې تنگ شي، لکه د ايټ آباد غره کې چې په کولنگ لگېدلی وم. د مايوسيو په درياب لاهو شم او ځان سره وايم:

خلکو خپل سپېره غرونه په کار او لگښتونو تک شنه کړل او موږ بدبختو خدای راکړي، شنه غرونه په سپېرو غونډيو بدل کړل.

رب دې زموږ پاتې ځنگلونه د ارو له خونکاره غاښونو او د تېرو تيرونو له ظالمانه گوزارونو خوندي وساتي.

--

،عکسونه د گوگل له آرشفه
لومړی: ايټ آباد
دويم: زموږ

